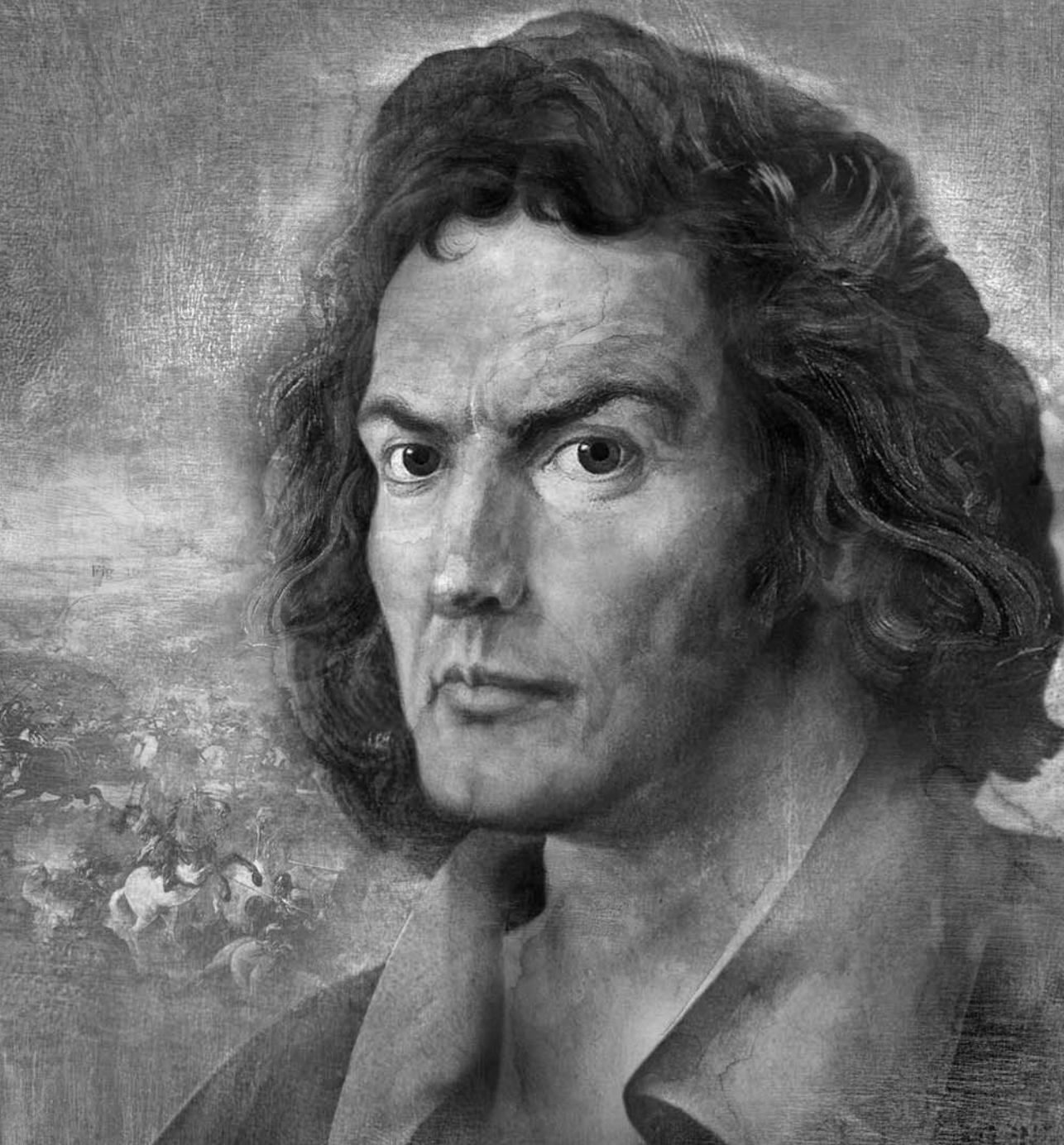

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 377, setembre del 2019

api
Agència immobiliària / Real estate

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Escola bressol a partir dels 4 mesos

El Petit Vailet

Eduquem amb felicitat

Anglès · Psicòleg · Pediatre

MATRÍCULA OBERTA TOT L'ANY 93 555 57 11

CURS 2019 - 2020

ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL
DELS VOSTRES FILLS!

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.petitvailet.com · vaietparc@yahoo.es · petitvailet.blogspot.com

Cuina pròpia

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Honor i glòria al General Moragues 1669-1715

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20

gentmas@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de **l'Ajuntament de la Vila**.

Ofrena Floral dimecres 11S19
11:30. Pl. 11 de Setembre.
Coral Xabec de Gent del Masnou
Hi sou convidats

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Vine a provar la veu qualsevol dimarts de 9 a 2/4 de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 - 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

Editorial SAMARRETA PER LA UNITAT

Només avançarem si ho fem junts i no ens deixem ningú pel camí. Seguim mostrant que som un país de grans consensos L'Estat pretén que ens desmobilitzem i caiguem en la frustració.

Manllevem aquestes paraules de Jordi Cuixart, president d'Òmnium, emeses des de la presó de Lledoners, adreçades al poble català da-vant la proximitat de la Diada d'enguany que s'escau al bell mig d'una situació política i social força complexa que podria desmotivar-nos i fer creure que ja n'hi ha prou de manifestacions multitudinàries al carrer, de performances que tal vegada no serveixin per a res més que per a l'autocomplaença o el cofoisme.

És cert que hi ha evidents i importants diferències de criteri entre les principals forces polítiques del món independentista pel que fa a com s'hauria d'enfocar el futur del procés, a les envistes de la sentència que el TS deu tenir a punt d'emetre sobre els injustament encausats per aquest procés. Serà un moment àlgid en què caldrà mesurar amb tanta prudència com fermesa les reaccions polítiques i socials.

I d'altra banda, no és menys cert el palpable allunyament entre les directrius, inquietuds i estratègies que emanen de les entitats civils sobiranistes i de les dels esmentats partits polítics, molt proclius a mantenir el seu estatut dins del procés.

Justament perquè la situació és molt complexa i no mancada de dificultats, justament perquè tenim molta de la nostra gent a la presó o a l'exili, justament perquè la gent del carrer va donar i posar la cara davant la repressió violenta d'aquell Primer d'Octubre que tots tenim al cor, cal reaccionar una vegada més i sortir al carrer, pacíficament però amb fermesa, per fer sentir la nostra veu al món i també per escoltar-nos a nosaltres mateixos a fi que no decaigui el caliu portes endins.

Per tot això i perquè l'objectiu s'ho val, cal que la Diada d'enguany torni a ser exemplar, pacífica, engrescadora i multitudinària tal com sabem i volem fer-ho.

Apuntem-nos-hi ja per facilitar la feina i les previsions de l'organització, comprem la samarreta perquè les misses han de sortir d'algun lloc i trobem-nos-hi tots com un sol poble, bo i reclamant la unitat d'acció als partits sobiranistes.

Pel que fa al Masnou, Gent del Masnou, mitjançant la nostra estimada Coral Xabec, tornarem a ser activament presents a l'acte de l'Ofrena Floral a la plaça de l'Onze de Setembre i animem tots els socis i simpatitzants que ens hi acompanyeu amb el vostre caliu i presència.

Bona Diada!

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
ENTREVISTA A Jordi Torrano	4
PERSONATGES DE LA HISTÒRIA (crònica) Toni Garcia	6
BÚSTIA OBERTA.....	7
INDEPENDÈNCIA O SUBMISSIÓ Joan Camps	10
EN JOAN MAREMA I EL CASTELL DE FOCS Esteve Pujol	12
PEDRA DE GÀVEA Joan Maresma Duran	13
LA HISTÒRIA ENS MIRA I ENS PARLA (1a part) Joan Muray	14
SOM Oriol Lugo.....	16
CORAL XABEC FESTA MAJOR 19 Esteve Pujol	16
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	17
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE Jaume Clotet i Lluís Valls	18
VIVÈNCIES Pep Parés	21
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	22
XVII MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES Joan Muray	22
LA PUNTA DE LA LLENGUA (110) Esteve Pujol	22
POESIA DE JOSEP VENDRELL.....	23
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	23

GENT AMB GENT CONVERSES

Jordi Torrano Oteo Un masnoví d'esperit lliure

“he estat director de la meva vida!”

D'activista cultural a pescador

L'1 de febrer del 1956 va néixer en Jordi i totes les canonades de plom de Catalunya que estaven a la intempèrie van rebentar per la gelada. En Jordi, Aquari pur: empàtic, espiritual i fraternal, creient en l'amor universal i en les revolucions altruistes i humanitàries, en el ritme, la llibertat, la democràcia, la solidaritat i la unió dels pobles. D'esperit muntanyenc, en la plenitud de l'adolescència ja havia pujat i escalat tots els cims de 3000 metres que hi ha al Pirineu fins a culminar els 4000 del Mont Blanc i del Mont Cerví als Alps, però la vida que l'esperava en néixer era una aventura molt més trepidant i arriscada; més que activista cultural, com li agrada ser, és un veritable supervivent.

Què recordes de la teva infantesa?

Torrano ve de Múrcia i Oteo de Sòria; en Jan, el pare, nat al Masnou i Julia, la mare, a Santa María de las Hoyas. Jo vaig néixer al carrer Francesc Macià, antic carrer Alcázar de Toledo, on l'avi vivia amb els fills. Ell va partir la finca on el meu pare, que era paleta, es va fer la casa on jo ara visc. Molta gent el recorda perquè passava la projecció de les pel·lícules de La Calàndria. Malauradament, ambdós van morir de càncer en poc temps, havent passat la setantena.

On vas estudiar?

De petit vaig començar al col·legi de la Pepeta Boter, davant l'entrada de can Xala, i als set anys a l'Escola Parroquial on vaig fer el Comerç, amb el senyor Iglesias. Ja de gran vaig treure'm el Graduat Escolar a Badalona, cosa que em va costar, però em va ser molt útil en el ventall laboral.

Com era l'Escola Parroquial als anys 60?

De seguida em van fer escolà, de la qual cosa tinc experiències agradables i alguna de no tant. L'Església Catòlica em va decebre. Els pares eren creients, la mare practicant i el pare a la manera de semblar-ho, o sigui que no van ser ells que influïssin en el meu consagrat ateisme actual.

...?

Fent d'escolar als set anys a la parròquia adoctrinaven excessivament i limitaven la visió del món real. Jo mai no n'he fet esment, però el rector tenia molta afició a les carícies i fer-nos seure

a la seva falda. Això em va espantar; a més, com que jo cantava, va influir molt perquè el rector hem volgues portar a l'Escolania de Montserrat.. recordo paraules del meu pare: “M'ha cridat el rector perquè entris a l'Escolania de Montserrat, però no em fa cap goig que acabis sent capellà; ets mol tendre encara i et convé conèixer el món real, també les dones i escollir la teva vida amb coneixement...”. En aquella edat tota novetat m'atreia, i segur que amb set anys no hauria sigut capaç de dir que no. És evident que hauria après música i molta cultura. Molts que hi van anar se'n van sortir amb estudis de batxiller superior. Finalment el pare s'hi va oposar i em va evitar el risc de quedar-me enteranyinat amb la religió del franquisme, que ho conфонia tot.

Aleshores, vas començar a treballar de molt jove?

En acabar el comerç, als 15 anys els del Bar La Cala havien obert El Celler on vaig entrar com es feia abans, sense assegurança, treballant a la cuina i també de cambrer. M'agradava força aquella primera feina. Ara puc cuinar i arreglar-me-les sol; jo menjo de tot, ara bé, no hi ha res com el peix fresc pescat aquí davant.

En complir l'edat, el meu cosí va entrar-me de meritori al despatx on ell treballava al Poble Nou i allà vaig seguir fins anar a la mili. Jo era escolta i tocava la guitarra; al costat del Lluís Valls havia après que amb un parell d'acords podia acompanyar una cançó. Eren temps del Xesco Boix i del Jaume Arnella i molts els seguïem. De pioners, anant de Barcelona a Ribes de Fresser, el nostre vagó es convertia en una festa.

De la mili, ets dels qui en podries escriure un llibre?

Efectivament, però hi ha un parell de coses que voldria remarcar. A León, on vaig fer la instrucció, tothom deia: “El mejor destino está en la Base i Talleres de Segovia”. Em devien confondre amb un altre o per pura xamba vaig ser l'únic destinat a la consagrada Base. Tota la companyia em mirava amb recel, com si fos el recomanat del Capità General. Només arribar van donar-me un mes i mig de permis. Sobrava gent i els per-

misos van ser més llargs que les estades a la Base. Allà, com un àngel de la guarda, va aparèixer Enrique Maldonado, un gitano cordovès i de Cabra preguntant si algú tocava la guitarra; "Home, jo una mica" vaig dir, "però només avesat a la cançó catalana". "No te preocupes, ven que te ensenyaré a hacer el ventilador". Amb l'Enrique i unes quantes lliçons i assajos vam quallar la cançó Entre dos Aguas del Paco de Lucía. Ell feia el punteo a l'estil Lucía o jo el ventilador a l'estil Peret. Ens vam estrenar tocant aquesta peça per Radio Segovia.

En acabar la mili, sabies què volies ser de gran?

Tornant de la mili, el cuc del teatre em corcava la ment amb la idea de professionalitzar-me. Però aquesta vegada fou en Jaume Grané Tabaras, que treballava a Banca Catalana al Masnou. Ja em coneixia i em va preguntar si jo escrivia a màquina; jo treballant al Poble Nou ja escrivia sense mirar el teclat i, confiat, va oferir-me treballar amb ell sis mesos de prova. Passada la prova, vaig presentar-me a l'examen per quedar-m'hi fix, un lloc al qual aspirava mig Masnou; i, continuant amb la ratxa de sort, vaig guanyar la plaça a l'agència del Masnou.

Com és que no t'hi vas quedar?

Tenia nòvia i tenia feina, què podia desitjar més? No havien passat quinze dies i se'm presenta en Pep Bou, el de les bombolles, que tenia el compte amb nosaltres, i em diu: "Necessito una persona com tu per fer teatre". "Hòstia, Bou"-vaig dir-li-, "tinc aquesta feina, que mig poble voldria tenir!"; però, atret per l'oferta, vaig concloure que el risc davant d'aquell repte em compensava en llibertat. Així vaig deixar la banca per fer teatre.

No et van prendre per boig?; tu, de teatre, no n'havies fet mai!

Els autodidactes som

els reis en ciència infusa. Mentre treballava al Poble Nou, abans de la mili, de la mà d'en Pep Sabater d'Alella ens vam apuntar a classes de teatre i d'expressió corporal al SAC; allà en Joan Font, dels Comediants, era un dels mestres que, en acabar la classe, sempre ens convidava: "Per avui hem acabat, però demà al matí a Canet podeu venir i continuar". Canet de Mar era la comuna dels Comediants on assajaven, menjaven i dormien. Jo, com que treballava, no vaig apuntar-m'hi, però la majoria que hi van anar s'hi van quedar i jo me n'havia quedat amb les ganes.

Dit així, sembla un acte temerari!

De temerari ho era; la companyia es deia Pa de Ral i erem en Pep Bou, la Montse Vidal, en Pep Sabater i jo fent teatre de carrer en una obra de pantomima musical titulada Rampells de Rampa, on una marquesa, un capellà i un ministre entretenien el públic. La tramoia era la camioneta i, per instal·lar-nos a qualsevol lloc, només necessitàvem un endoll per l'equip de so. Però en Pep Bou ja era empresari i ho havia planificat molt bé; tenia un contracte de l'Obra Social de la Caixa; alguns diumenges treballàvem a la Fundació Miró i a la resta de la setmana del hivern per a molt col·legis de Catalunya. L'obra estava molt ben escrita i era un èxit on la fèssim. El fet

és que vam treballar-hi deu anys, però als dos anys ja havíem sobrepassat les quatre-centes representacions.

Amb la idea d'agafar-me un temps sabàtic, inesperadament rebo una trucada del titellaire Jordi Beltran, que buscava un ajudant per fer de conductor de cotxe, tècnic i regidor de la seva companyia. Amb ell vaig estar sis anys viatjant per Europa i Estats Units. En deixar-lo, vaig incorporar-me al grup Sèmola de Vic, un estil nou de fer teatre d'efectes visuals molt espectaculars. Viatjàvem amb un camió i un remolc i amb ells vaig recórrer tot Europa, fins i tot Anglaterra, amb dos espectacles, Híbrid i In Concert. Aleshores vaig optar per aprendre com funcionava la il·luminació i en aquesta tasca vam anar a les Amèriques, primer Argentina, Mèxic i tot seguit Brasil.

Cansat de viatjar, una amiga em recomanà a Carles Flavià, que necessitava un tramoista per a un espectacle a Sant Celoni; i allà un argentí, veient-me com feia les coses, em diu "Necesito una persona como tú". Al cap de dues setmanes em convidava a una reunió amb el gran Gila, que volia tornar a treballar. Un projecte entretingut i gens estressant, que em va durar tres anys i em deixà molts dies hàbils per pensar en el futur.

Et quedava alguna assignatura pendent?

Ja tenia una edat; aleshores em vaig dir "Jordi, fins aquí has arribat...". Mentrestant treballava, m'havia tret el títol de Patró de Pesca Local i, a les hores d'oci, amb el meu germà sortíem a pescar compartint la barca que

haviem comprat a en Manel Mir, a la qual, sense ser una barca professional, poc li faltava; hi cabíem quatre i aviat ens vam avesar en totes les arts de la pesca del Maresme, fins que el president de la Confraria de Montgat de molt bones maneres ens va renyar per pescar il·legalment amb xarxa. Aleshores vaig saber que en Manel Mir, que tenia la barca de les Marianes, a un any vista es jubilaria, i amb ell vaig fer el tracte que jo li compraria la barca, i en vistes d'això vaig cotitzar a la Seguretat Social del Mar i vaig anar a pescar amb en Lluís Palau per aprendre bé l'ofici, conèixer els caladors i així vaig validar el títol de Patró, amb la idea que, quan s'acabés la feina amb Gila, em dedicaria exclusivament a la pesca professional. El meu pare m'ajudava, però a pescar sortia jo sol i em dedicava sobretot al tresmall, que és molt eficaç per al peix, també amb les tradicionals puteres en la pesca dels calamars.

A la fi la pesca em donava per viure, sent jo l'amo i senyor sense dependre de ningú; els últims vint anys he anat

pràcticament cada dia a vendre el peix a la subhasta de Montgat. Una sort perquè el que jo pescava no m'hauria sortit a compte d'anar a vendre a Arenys. Tampoc no volia pescar més ja que, quantes més caixes vols, més xarxa has de posar i més gent necessites. A Montgat el peix car el valoren poc, però el peix barat el valoren molt. A les set del matí ja sabia el jornal que faria a les dues. Potser el millor de tot és aquesta sensació d'haver fet tota la meua vida el que m'ha donat la gana. Potser hauria compaginat la pesca amb el teatre, però la feina de pescar és desorbitada. Així que finalment vaig decidir dedicar-m'hi exclusivament, però sense deixar de banda la meua dèria musical. Realment he estat director de la meua vida! Ara, jubilat i havent venut la barca, participo més que mai en grups musicals com Son de la Rambla i La Coartada.

Ens han quedat moltes coses al tinter; vols afegir-hi quelcom?

El meu caràcter pot semblar de tasta-

olletes; però gràcies això he adquirit molts coneixements pràctics que m'han permès ser molt lliure i a la vegada guanyar-me la vida. He viscut fent activisme social altruista sense hipotecar la meua llibertat individual.

He tingut tres amors a la vida, amb la primera m'hi vaig casar i vam tenir la meua única filla, la segona em va durar dotze anys fins que ella em va despatxar, i ara farà tretze anys que mantinc una relació molt potent i estable.

L'única planificació que jo he fet a la vida ha estat dedicar-me a la pesca professional i fixar la data de la meua jubilació laboral per garantir-me la pensió; la resta ha estat una aventura trepidant plena de riscos i d'emocions impagables.

QUAN LA VISIÓ DE L'ART ET TRASBALSA EL CERVELL

Personatges de la història de Catalunya a GDM del 22 de juny al 19 de setembre

Toni García Camps

M'assabento que a la Sala d'Exposicions de Gent del Masnou tenen una exposició que pot ser del meu interès, i una tarda de principi de juliol la meua dona, Natí, i jo ens hi apropem a veure-la.

Va ser entrar-hi i quedar-nos impactats i amb uns ulls com taronges en veure les obres de l'artista Leo Flores, obres que un dia foren portada de la revista Sàpiens.

Ens rep Joan Muray, que me l'havia recomanada sabent de la meua passió per la fotografia, i amb l'interès d'escoltar la meua opinió sobre l'exposició Semblava que entressis en un museu ple d'obres d'art, disset quadres que representen personatges importants que van marcar la història de Catalunya en diferents èpoques, fins al segle XVIII.

Les sensacions eren molt potents, semblaven realment els personatges autèntics dels quals representaven, en cada una de les èpoques, fins als més mínims detalls: les cotes de malla dels

guerrers, les corones dels comtes-reis, els vestits de les princeses, amb els plecs de les transparències de les teles de seda i les joies que les acompanyaven, de forma fidedigna de l'època exacta que representaven, i per sobre de tot els cabells les cares i les mirades penetrants, que et feien absolutament creïbles els personatges.

I tot com si estiguessis veient unes obres d'art pintades a l'oli amb uns fons de diferents textures, que semblaven ben bé veure-les en tres dimensions.

En resum, un treball realitzat per un gran professional, presentat en impressió digital però amb una qualitat i feina increïble.

Felicitats, Leo Flores.

Leo Flores en el seu estudi.

h o c r e c f a n t à s t i c a s t a t e m l a d r a c a r f a r a n o b e s t i c a s c o l d a m b

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran amb el nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

JAUME

Érem molt joves quan et vaig conèixer; tu feies de porter a la discoteca *Georgia* del Masnou i ja em vas semblar una persona amable i cordial. Aquest tarannà el vas mantenir sempre; i en tots aquests anys sempre hem tingut una agradable i bona relació, trencada de sobte per la teva partida cap a no sé on. La vida i la mort, com tot a la vida, una cara i una creu. Tots hi hem d'arribar un dia o altre, encara que tothom espera que sigui més tard que d'hora; però en això no podem pas triar, com diuen, tothom té la seva hora; la llàstima és que no ens ho esperàvem i ens has deixat amb un pam de nas. Ens costarà de no veure't en el dia a dia, la teva dona, els fills, els amics. Diuen que tothom és i deixa el record, res més; i tu, per a mi, has estat sempre aquell xicot de bon rotllo a la discoteca, amable i cordial. És tot el que el bon record demana. I, com diu la cançó, *...quan arribis a dalt la carena mira el riu i la vall que has deixat i aquest cor que ara guarda la pena tan amarga del teu comiat...* Jaume, gràcies per la teva amistat.

Lluís Valls Mari

MONUMENT AL MESTRE

Hem passat gairebé tot l'estiu, però no se m'han passat pas les ganes d'insistir en la dèria de bastir el **Monument al Mestre** a la nostra Vila, Ja sé que van arribant a poc a poc les adhesions, algunes d'elles entusiastes, perquè s'erigeixi un testimoni permanent i palès de reconeixement a la tasca, mai prou valorada, dels educadors professionals que han dedicat esforços, il·lusió i segurament tota la vida a l'educació dels nostres vilatans més joves. Alguna vegada s'ha dit que potser no recordem noms il·lustres en qualsevol àmbit de la vida, malgrat haver influït en la nostra, però sí que recordem sempre el nom dels educadors que vam tenir de joves.

En aquest butlletí m'adreço de forma ben especial als components dels **Consells Escolars** i de les **Associacions de Pares i Mares d'Alumnes** de les escoles, instituts i institucions educatives del nostre municipi masnoví. Us convido que ens feu arribar la vostra adhesió, si ho considereu oportú, tant com a col·lectiu com a títol particular.

Recordeu que només cal que feu constar la vostra adhesió a l'adreça electrònica on hi hagi el vostre nom i cognoms o bé el del col·lectiu i manifestar que esteu d'acord en el projecte del Monument al Mestre.

Gràcies als qui ja ho heu fet i als qui ho fareu.

Ben cordialment,

Esteve Pujol i Pons

ADÉU PARTITS

Ho he dit moltes vegades i ho dic un cop més: poques vegades a la història hi deu haver hagut una classe política que hagi tingut la ciutadania tan al seu costat, tan entregada i tan disposada a fer el que hagi calgut; i durant molts anys seguits. Hem fet manifestacions rècord en tots sentits; ens hem vestit de tots els colors; hem anat amunt i avall; hem fet la consulta del 9-N; hem fet l'1-O; hem muntat paradetes; hem trucat a les portes; hem guarnit balcons, arbres, fanals i ponts; hem perdut hores i dies; hem fet milers de quilòmetres amb els nostres vehicles; ens l'hem jugada moltes vegades. Tot això amb un plus que ens diferencia, i molt, dels polítics: ho hem fet, ho fem i ho farem "gratis et amore" que dirien els amics de les llatines. Tothom emprà els seus recursos, ningú no cobra un cèntim, ningú no passa notes de despeses, tot es fa amb el país al cor i amb la vista en la independència, ningú no pregunta al del costat. Doncs tot això els polítics professionals s'ho passen per l'arc del triomf pensant només en els mesquins interessos dels partits i en els, no menys mesquins, seus personals: no han volgut anar units a les eleccions, han fet i fan pactes postelectorals de vergonya aliena el súmmum dels quals ha estat el de la Diputació de Barcelona. No tenen vergonya, no tenen decència, no tenen el més mínim respecte pels milions de ciutadans que els han votats. Se'ls en refot el país i

la seva gent. No sé si hi pensen, però ho pagaran car; la gent està cansada, desencantada, desencisada... d'ells. No sé com, ni qui ho ha de fer, però ho farem: els traurem i en posarem uns altres. No volem polítics professionals ni partits-empresa; volem gent del país, que estimi el país i que treballi pel país, ni més ni menys que com fem tots els altres. Quan ho hem tingut tot a tocar ha estat quan hi havia una gran part de polítics "amateurs"; en volem d'aquests, no dels altres.

Agustí Vilella i Guasch

HIPOCRESIA

Una vegada més queda palesa la hipocresia d'alguns regidors en voler tergiversar la realitat quotidiana de la nostra vila, per tal de no reconèixer –i en això són molt cabuts– les mancances de llurs responsabilitats municipals a l'hora de vetllar pel benestar dels veïns del Masnou. De tots, no sols d'aquells del propi barri; activitat que exerceixen com a professió, ni que sigui temporal.

En el cas que ens ocupa, val a dir que la resposta donada a la instància E-2019/007416 del disset de juny, en la qual reclamàvem la restitució dels contenidors de brossa de l'Av. Pau Casals, davant del carrer Frederic Mompou, per haver estat retirats de la via pública sense necessitat aparent, amb l'excusa de l'arranjament de l'asfalt de Pau Casals; només aquests contenidors en tota l'avinguda, perquè els d'Eduard Toldrà –en contra del que diu la resposta– eren els que van ser utilit-

Segueix a la pàgina 9

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Setembre 2019 --

1	diumenge	Viamar
2	dilluns	Riera
3	dimarts	Dominguez
4	dimecres	Aymar
5	dijous	Ocata
6	divendres	Viamar
7	dissabte	Fàbregas
8	diumenge	Fàbregas
9	dilluns	Riera
10	dimarts	Aymar
11	dimecres	Aymar
12	dijous	Fàbregas
13	divendres	Viamar
14	dissabte	Dominguez
15	diumenge	Dominguez
16	dilluns	Ocata
17	dimarts	Riera
18	dimecres	Fàbregas
19	dijous	Viamar
20	divendres	Dominguez
21	dissabte	Aymar
22	diumenge	Aymar
23	dilluns	Riera
24	dimarts	Fàbregas
25	dimecres	Viamar
26	dijous	Dominguez
27	divendres	Aymar
28	dissabte	Ocata

11 de Setembre

29	diumenge	Ocata
30	dilluns	Fàbregas

-- Octubre 2019 --

1	dimarts	Viamar
2	dimecres	Dominguez
3	dijous	Aymar
4	divendres	Ocata
5	dissabte	Riera
6	diumenge	Riera
7	dilluns	Viamar
8	dimarts	Dominguez
9	dimecres	Aymar
10	dijous	Ocata
11	divendres	Fàbregas
12	dissabte	Fàbregas
13	diumenge	Fàbregas
14	dilluns	Dominguez
15	dimarts	Aymar
16	dimecres	Ocata
17	dijous	Riera
18	divendres	Fàbregas
19	dissabte	Viamar

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

burocràcia administrativa

Ve de la pàgina 7

zats per bona part dels veïns del carrer afectat. I, en lloc de disculpar-se per la demora de no ser restituïts immediatament, després de diferents trucades telefòniques reclamant-los, ens responen amb evasives com tenen per costum fer, en lloc d'anar al fons de la qüestió i amonestar el responsable de l'oblit o aquells que des dels telèfons municipals ens van animar a fer la instància, en lloc de facilitar-nos-en la ràpida restitució: deu dies sense el servei comentat dona per irritar qualsevol, per l'obligat desplaçament extra cercant altres contenidors a Pau Casals.

L'eficiència municipal s'ha demostrat bé prou que no és una ciència exacta i, per tant, allò que per als veïns ens calia amb urgència, per a alguns regidors sembla talment que, un cop aconseguit l'escò, passa a ser relativa urgència. Serveixin d'exemple "dos punts negres" que hi havia en el nostre carrer i que al llarg de més de dos anys ens va costar Déu i ajuda aconseguir que l'alcalde s'avingués a visitar-los i donar les ordres oportunes per arranjar-los, després d'innombrables instàncies i reunions, que els regidors refutaven amb semblants excuses peregrines com les que han originat el present escrit.

Iniciem una nova legislatura, però arrosseguem vells costums i els problemes de sempre, delegant responsabilitats en terceres perso-

nes. La lenta i ineficient burocràcia administrativa dona peu a queixes i crítiques continuades com la present. No s'escolten de bon grat les peticions d'aquells a qui han de servir... i dels qui cobren cada final de mes; mentre pretenen insultar la nostra intel·ligència, fent-nos passar bou per bèstia grossa. O garses per perdus!

Àngel Zamora i Garcia

SOM UNS DESAGRAÏTS

Alguns dels nostres governants municipals es deixen la pell treballant per a nosaltres i com els ho agraiem?, doncs criticant-los. Sense anar més lluny, jo mateix vaig descobrir fa poc que els veïns de Premià de Mar ja no podem comunicar-nos per correu electrònic amb els nostres regidors municipals, com havíem pogut fer sempre fins fa ben poc. Ara el nostre correu ens torna "rebotat" per un servei automàtic que es veu que han contractat des de l'Ajuntament. Primer em vaig molestar, ho confesso. Però després se'm va fer la llum. Ells volen fer com aquells frares amb el seu "ora et labora", i tanta és la seva devoció pel servei al ciutadà que no volen que res ni ningú els en distregui. La seva dedicació i entrega és tan fructífera que les millores i canvis al municipi són constants, com, per exemple, les dutes a terme a les platges de Premià de Mar. Tot són meravelles. Enguany ha començat la

temporada de bany i, excepte en una o dues platges, a tota la resta han desaparegut els serveis de vigilància i socorrisme, que sempre havíem tingut durant els mesos d'estiu. Alguns desagraïts segur que també ho criticaran. Però no ho farem perquè està clar que han pensat i molt en la gent. Sabem que els esports de risc estan de moda i, francament, això d'anar a banyar-nos i no saber si acabarem ofegats, sense que cap socorrista vingui a salvar-nos, trobo que li dona molta més emoció.

Ah!, i l'ocurrència de col·locar uns cartells petits i esquitifits on posa "PLATJA NO VIGILADA" amb una enganxina minúscula de poc més de 4 cm on diu "112 emergències", doncs també penso que, com a detall, és força d'agrair. Si ens ofeguem o passa qualsevol desgràcia, és important saber a qui podem trucar abans de traspasar.

I què me'n dieu de l'estat de conservació del passeig de la platja? Alguns malpensats diuen que està molt malament, descuidat i sense manteniment. Com n'estan d'equivocats. Està com està perquè, després que hi

anem a passejar, potser puguem experimentar el goig i l'alegria de tornar a casa sans i estalvis cada vegada, sense haver-nos torçat un turmell o sense que algun ciclista ens hagi atropellat. És allò que alguns anomenen "la joie de vivre". No em direu que no és bonic això?

I, si voleu, parlem també de la Festa Major de Premià de Mar. Tot és fantàstic. De fet, el programa d'actes és tan innovador i variat que alguns de les activitats ni tan sols hi figuren. Per exemple, l'altre dia la Grua Municipal no va parar d'emportar-se cotxes, tot el matí, d'un solar on sempre pot aparcar tot-hom, però on durant la Festa Major col·loquen uns firaires. Allò feia goig de veure. Quina feinassa amb la Grua amunt i avall. I quina l'alegria i xerinxola que deuen fer molts d'aquells propietaris dels vehicles alguns dels quals potser ni tan sols poden omplir el dipòsit. Però, mira per on!, gràcies a la Festa Major i a la Grua Municipal, segur que també molts es deuen haver fet un tip de riure. I és que per a això són les festes, oi?

Germà Seró Ferrer
Premià de Mar

FES-TE'N SOCI
ASSEMBLEA.CAT

assemblea.cat

som fermesa dignitat Coratge

No et preguntis què pot fer Catalunya per tu sinó què pots fer tu per Catalunya.

El país et necessita; dona un cop de mà col·laborant i treballant per l'Assemblea o fes-te'n soci.
(15€ trimestral. 9€ estudiants, jubilats o aturats)

Volem una República independent Catalana i sabem com fer-ho,

ens hi ajudes?

<http://anc.si/EmFaigSoci>
#CapALaIndependència

INDEPENDÈNCIA O SUBMISSIÓ

Joan Camps i Ortiz

Cada setmana, com a mínim, la majoria de catalans llegim deu titulars de diari, seguim un parell o tres de tertúlies i ens barallem amb algú que ens nega el pa i la sal. D'aquí ve que cada mes se'm fa més difícil aportar una opinió fresca que encurioseixi el lector assidu.

Posat a fer titulars, intentaré improvisar-ne quatre: 1 *L'IBEX ofega la democràcia*, 2 *La Mediterrània és com un camp d'extermini nazi*, 3 *Sense el CNI l'atemptat de les Rambles de Barcelona no hauria estat possible* i 4 *El Tribunal Suprem té una porta del darrere*. Vet aquí quatre capçaleres que amb ganes d'escriure donen per omplir la diada de Sant Jordi. De moment els apunto perquè cada lector hi reflexioni i, amb el seu criteri, pugui dir-hi la seva i situar-se on som avui i cap on anem.

A l'any 1984 vaig presentar-me al premi Francesc Layret amb l'assaig titulat *Pensaments en veu alta d'un quadre d'empresa*. Un totxo de cent-deu pàgines, que el jurat, en no concedir-me el premi, va voler reconèixer el meu treball creant un accèssit de cinquanta-mil pessetes. És tracta d'una anàlisi crítica del sindicalisme de l'època, que de tant en tant consulto. Fent-hi una ullada m'he aturat a la pàgina 46 i, atenent que han passat 35, anys m'ha semblat que era de de fresca actualitat.

Títol del capítol: **La Catalunya d'avui, tot mirant a l'any 2000**

Manquen setze anys per al canvi de segle, un bon termini perquè tots els pobles d'Espanya poguessin assumir dignament i plenament una sola constitució d'acord amb la personalitat pròpia i defugint la imposició uniformada d'una gran i lliure. Més trist encara deixondir d'aquell malson i constatar que Espanya no era una, tampoc era gran i que de cap manera lliure. Quaranta anys d'una dictadura entestada en l'alienació, potser desgasten i deformen, però no maten el sentiment patriòtic d'aquells col·lectius que han

volgut esterilitzar-se.

És molt cert l'acte intel·ligent de tolerar i consentir la signatura d'una constitució comuna. Però, ara com ara, solament és un pacte de convivència i les regles del joc per a un llarg festeig. Un principi formal de la voluntat per una vinculació completa, però de cap manera la renúncia incondicional dels valors essencials que atorguen personalitat i sentit nacionals a cadascun d'aquests pobles.

Les ferides morals d'un malson tan llarg no es guareixen amb la recepta constitucional, sinó amb la teràpia d'una voluntat política, la qual cosa implica un compromís de no agressió per fer possible la regeneració en el temps més curt possible. Malgrat això, les ferides no han de privar el treball de reconstrucció de l'enderrocament sofert ni entorpir l'ocupació laboral ni el relleuament de l'economia.

És ridícul fomentar la nació única amb l'eufemisme de les autonomies negant el sentiment nacional de cada un dels pobles d'Espanya, menys quan l'Estat que hem heretat es troba econòmicament hipotecat, tecnològicament colonitzat, políticament condicionat i bèl·licament compromès amb pobles que no són cap dels nostres, que ni tan sols parlen cap de les nostres llengües i l'amistat dels quals, suposada, és fràgil i de conveniència unilateral. Es tracta d'un dependència gairebé gratuïta que comporta el perill d'una utilització instrumentada o traïdoria.

Quan avui es nega encara la personalitat dels pobles, cedint a la progressiva dependència d'un bloc estranger, no es fa res més que traïr els valors patriòtics amb una actitud hipòcrita i irracional.

Aquest Estat, tal com l'hem rebut, no pot desgastar-se en la discussió política de la unitat, quan es ben sabut que l'Estat ha de tenir un lent procés de formació: es tracta que els individus s'apleguin en famílies, en veïnats, en centres de treball i esbarjo, en pobles, en ciutats, en mancomunitats i fins i tot en nacions; tant de bo que fóssim una nació de nacions! Quan l'Estat vol de-cretar la unitat –recordem els quaranta anys de dictadura–, allò que fa és frustrar i desnaturalitzar qualsevol agrupació espontània, alhora que la unitat obtinguda és sempre borda i antinatural.

És difícil de saber –i no som nosaltres, els catalans, a qui ens pertoca de dir-ho– què pot convenir als bascos, als gallecs, als andalusos, als extremeños, als valencians, als castellans o als asturians. Però sí que hem tenir molt clar allò que ens convé de fer als catalans per Catalunya. I és ben segur que hem de fer allò que hem fet sempre i sempre ens ha anat bé, fins i tot per reeixir en plena dictadura. Cal, doncs, que ens posem a fer feina i que ens deixem de brocs, històries i dilacions.

Han passat 35 anys, ens estem tirant els plats pel cap mentre Franco encara cavalca!!!

Festes de la verema Alella 2019 del 4 al 14 de setembre La festa us convida!

Caves
Brut
Brut Nature
Brut Nature 5*

Roura

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo"
"Sauvignon blanc"

Negre Coupage
Tres ceps
Merlot

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella · www.roura.es · roura@roura.es

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà, 30 Alella 93 555 21 41 ferranaymar@ferranaymar.net

www.materialshoms.cat

Materials per a la construcció i la decoració

Homs

www.materialshoms.cat

NOVETAT!
Et podem fer
qualsevol color
amb pintura

**Obert
de 7'30 a 18**

**Dissabte
de 8 a 12**

Joan XXIII, 93 555 81 56 el Masnou (Ronda del Masnou (sobre l'autopista))
Tota mena de materials per a la construcció, decoració, reforma i bricolatge o jardí. Pintura
Av. J.R. Suárez de Llanos, 43. 93 540 37 69 Teià. Totes les novetats a la nostra
botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i
electrodomèstics

**MILLORA EL TEU RENDIMENT ACADÈMIC · APRÈN A GESTIONAR LES TEVES EMOCIONS
MOVE UP! MOU-TE I GAUDEIX DE L'APRENTATGE**

- Psicopedagogia:

- Trastorn per Dèficit d'Atenció amb o sense Hiperactivitat (TDAH)
- Falta de motivació en els estudis
- Aprenentatge dels hàbits i tècniques d'estudi
- Regulació de la concentració i l'atenció
- Regulació de la conducta/ acceptació de normes
- Tractament del bloqueig emocional; rebuig de les tasques acadèmiques

- Mètodes i tècniques d'estudi
- Dificultats en la parla
- Dislèxia
- Discalculia
- Disortografia

- Assessorament psicopedagògic:

- Orientació professional, acadèmica i personal.
- Orientació en la gestió de les estratègies cognitives-emocionals
- Orientació acadèmica i familiar

Av. Joan XXIII, 110 baixos (sobre la pl. Ramon i Cajal)

93 027 19 19 • 686 49 74 21 • mpalau@moveup.cat • www.moveup.cat
El Masnou

EN JOAN MARESMA I EL CASTELL DE FOCS

Esteve Pujol i Pons

Revetlla de Sant Pere d'enguany; calor a desdir, massa, massa!; xafogor enganxifosa i espessa.

Després del Correfocs Juvenil va venir el Castell de Focs de la Festa Major. Quina expectació, quins oooooohhh! d'aclamació popular quan les meravelles pirotècniques ens il·luminaven el cel masnoví. Els passatgers dels avions que sobrevolaven la costa del Maresme en aquells moments devien dir: *Què deuen celebrar aquella colla d'allà baix?; que bé que s'ho deuen passar!* I a fe que ho encertaven.

Tot mirant-ho, em venia al pensament que eren els primers focs d'artifici de Sant Pere del Masnou en què el nostre Joan Maresma, que ens va deixar fa només uns quants mesos, no va fer el comentari que li havia sentit manta vegada: *La nostra vila és l'única població de Catalunya que comença la Festa Major amb el Castell de Focs; totes les altres el fan en acabar-la.*

I hi vaig rumiar una bella estona. Quina sort que fa quaranta-quatre anys que visc, que vivim, en una vila tan original que sap començar on les

altres acaben. Nosaltres encenem coets i fem esclatar tronades per anunciar que comença la festa, que tenim el goig de fer saber que encetem la gresca i la tabola, que ara ve la bona. Té tota la gràcia d'un auguri joiós, un tast espantant del que vindrà i no pas la proclamació resignada, melangiosa, que ja s'ha acabat la festa de les festes, la festa més gran, la Festa Major.

Potser li ho has explicat a sant Pere en persona, Joan,... per si no se n'havia adonat. Segur que en deu haver estat ben content: *Al Masnou m'estimen molt* –li deu haver respost amb la rialleta beatífica als llavis i tot fent dringar les claus–; *anuncieu de la millor manera que ja arriben les festes del seu Patró... que justament soc jo. Gràcies, Joan, per haver-me'n fet memòria.*

N'estic ple de satisfet –que li deu haver dit en Joan Maresma–. *Bona Festa Major, bon sant Pere.*

Perquè al paradís, sabeu?, sempre sempre fan Festa Major.

Pedra da Gávea

Joan Maresma Duran

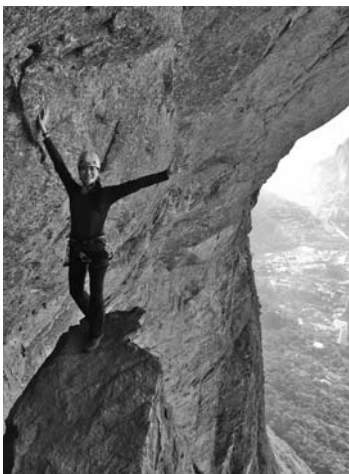
La *Pedra da Gávea* és una muntanya imponent que es troba a la ciutat de *Rio de Janeiro*, arran de mar, entre els barris de *São Conrado* i *Barra da Tijuca*, a l'anomenada *Zona Sul* de la ciutat, la zona noble, la zona coneguda d'aquesta metròpolis... Hi ha zones que més val no conèixer... És millor romandre en la santa ignorància i en la bombolla en la qual visc.

Aquest monòlit s'eleva 842 metres sobre el nivell del mar i forma part de la *Floresta da Tijuca*, el major bosc urbà —diuen; a *Santiago de Xile* n'hi ha un altre...— situat en un perímetre urbà.

Rep aquest nom perquè s'assembla a una "gávea", en castellà "gavia" i en català "gàbia" —ha arribat el punt que les llengües romàniques em semblen ben similars i ja no sé ben bé què parlo—, que és la "garita que hom posava en el pal major d'una nau, on es col·locava el guaita" (definició del diccionari).

Dies enrere vam tenir la sort de pujar-hi amb uns amics. Hi havia pujat el 2006 i la Mari l'any 1994. I tot canvia. I aquí, cap a millor. Existeix un control a l'entrada on tothom ha de deixar anotades les seves dades; bona senyalització i els senders arreglats. Es recomana pujar-hi amb guia, que és el que vam fer.

Els mesos "d'hivern" —juliol o agost; aquí no fa mai fred— són els millors ja que són els mesos més secs, on el cel és ben blau i l'atmosfera és més clara.

El caminet puja serpejant entre arbres de gran alçada i refflets d'ocells que no es deixen veure... Són poc més de les vuit del matí i a la zona de bosc es nota que la temperatura és més baixa. Després de caminar una hora i escaig, arribem a un lloc anomenat "Garganta do Céu", un lloc on les fotos no aconssegueixen traduir la bellesa del lloc. Des d'aquí es pot veure gran part de la *Zona Sul* a prop d'un abisme.

Continuem caminant i una miqueta més endavant s'ha de fer escalada. La guia ens ajuda a posar-nos el "talabard" (paraula nova per a mi; de jove en deïem "baudrier"; a *Rio* fan servir també la paraula francesa) i ens dona instruccions. Hem de superar una paret d'uns 10 metres. Possiblement es podria superar sense estris... Però ja tenim una edat... I diuen que aquest fet proporciona saviesa, tot i que no n'estic gaire segur... El meu avi Joan —el pare del pare; en tinc molt bons records; era un bon home— sempre deia el següent: "Més val que diguin que per aquí ha passat un covard que no pas que diguin que aquí hi ha mort un valent".

Acabada l'escalada, el caminet continua pujant... Ja gairebé sense arbres... I al cap d'una estona fem el cim després d'unes tres hores de pujada. La vista és absurda, fantàstica, sensacional, meravellosa i els adjectius d'aquest tipus que vulgueu. És com un plató gegantí, on hi ha espai cap a tots els costats... Tinc ganes d'estar aquí dalt molta estona. Realment l'esforç val la pena.

Caminem pel cim i al cap d'una estona

baixem per un altre lloc on hem de fer un ràpel ben senzill d'uns trenta metres... I arribem a l'entrada sobre les quatre de la tarda... Dia fantàstic, de bona companyia, de bon ambient i de vistes espectaculars.

Sempre hi ha alguna cosa, no obstant, que no em sembla bé. I no soc capaç de dir-ho a la cara de la gent perquè no tinc valor i perquè em sembla que tothom és massa violent i massa mal educat... Existeix un aparell diabòlic anomenat a *Brasil* "SRS". És una caixa de so... com una mena de radiocasset que portaven els "quillos" a la platja de la vila a la meua joventut... La gent va a la muntanya i no es pot estar de la música... De sons que el pare hauria qualificat de "música" i a la mare de falta d'urbanitat —una paraula que pocs saben el que vol dir i que ja no es fa servir— ... Potser soc jo que em faig vell...

La història ens mira i ens parla (1a. part)

Joan Muray

Enguany, en aquest mes de setembre, i gràcies a la magnífica exposició «Personatges de Catalunya», que inaugurarè el passat 22 de juny i que encara podeu veure fins al 19 d'aquest mes, us comentaré un xic la vida d'aquests personatges, bons i dolents, de la nostra història, ja que la seva mirada escrutant que mostren els seus retrats me'n donaran la pauta.

El total de personatges és de disset, encara que per raons d'espai en aquesta publicació en presentarem la meitat i l'altre part la publicarem el proper mes d'octubre. Cadascuna o cadascun pot ser una lliçó d'història; heus-les aquí per ordre cronològic:

• L'HOME DE TALTÈÜLL. 455.000 ANYS

Fou el primer europeu i vivia a les avui terres catalanes. Els seus ossos es trobaren entre el 1969 i el 1980 en una

cova prop del poble de Talteüll, comarca del Rosselló. L'home tenia 20 anys i feia més o menys 1,65 m; va viure abans de la domesticació del foc.

• RAMON BERENGUER IV I PERONELLA. 1113-1162

Comte de Barcelona i Príncep d'Aragó, es va casar amb la Princesa Peronella, filla del rei Ramir II d'Aragó. Fou el formador de la nació catalana amb les seves conquestes de Tortosa, Lleida, Fraga Mequinensa, Miravet i Siurana. A ell també es deuen els Usatges de Barcelona, mena de constitució, que es troba entre les més antigues d'Europa. Se'l considera el més gran dels comtes

Ramon Berenguer IV i Peronella 1113-1162.

de Barcelona i un dels primers sobirans europeus a utilitzar un segell per validar els documents. Aquest segell és del 1157 i estava format pels quatre pals del Casal de Barcelona, que seguim utilitzant com a senyal de la nació. A Peronella, princesa i reina d'Aragó, 1136-1173, el seu pare, Ramir II el Monjo, la va casar amb el comte català i li donà tot el poder, ja que les apetències dels reis castellans no li plaïen. Un cop traspassats els poders, el rei es retirà de nou al seu monestir.

• CAVALLER NORMAND. SEGLE XII

Cavaller normand Moray, que va venir al nostre país per ajudar el comte Ramon Berenguer IV en les guerres contra els sarraïns, especialment en la conquesta de Miravet. Se'n desconeix la trajectòria posterior, però era costum

Cavaller Normand

en aquells temps, entre senyors i cavallers, que, un cop acomplert el fet per al qual havia vingut, el sobirà li concedís terres en pagament dels seus serveis. El seu nom, Moray, apareix als fogatges de 1497 a la vila de la Pobla de Claramunt, comarca de l'Anoia.

• TEMPLER CATALÀ. 1128-1314

L'Orde del Temple fou creat l'any 1118, com a orde de cavalleria i per protegir els pelegrins que anaven a Terra Santa, però al poc de la seva creació ja s'havien instal·lat als territoris catalans. Fins i tot el nostre comte Ramon Berenguer III hi pertanyé. Durant un

Templer Català

llarg període va estar entre nosaltres, de fet fins a la seva dissolució el 1314.

• PERE I, EL CATÒLIC. 1178-1213

Comte de Barcelona, Rei d'Aragó i Senyor de Montpeller. Aquest comte-rei, que havia vençut els sarraïns a la batalla de Las Navas de Tolosa en una coalició entre diversos reis peninsulars, i de refermar el seu poder a Occitània, va perdre la vida a la batalla de Muret, Occitània, defensant les terres occitanes i catalanes de la cobejança del rei francès i del Papa de Roma en la dita croada contra els càtars. Fou l'única croada que no era contra els sarraïns. No sols hi perdé la vida el sobirà, sinó la flor i nata dels nostres prohoms i gent de les nostres terres. Si mai visiteu la vila de Muret un 12 de setembre, podreu veure com el record d'aquella batalla continua ben viu, ja que les

Pere I

seves avingudes principals les podreu veure curulles de banderes catalanes i occitanes i, en un dels monòlits que la commemoren, hi podreu llegir en occità: *Al nostro rei en Peiro, senyor de catalans e occitans*. Aquest sobirà està enterrat al monestir aragonès de Sixena.

• **CONSTANÇA D'ARAGÓ. 1179-1222**

Princesa de la corona catalanoaragonesa, Reina d'Hongria i Emperadriu del Sacre Imperi Romanogermànic. Filla d'Alfons I, el Cast, i de Sança de Castella, es va casar amb l'Emperador Frederic II Hohenstaufen. Fou la catalana més influent i poderosa d'Europa.

Constança d'Aragó

• **JAUME I, EL CONQUERIDOR. 1208-1276**

Rei d'Aragó, de Mallorca i de València, Comte de Barcelona i d'Urgell i Senyor de Montpeller. El regnat d'aquest sobirà començà ben malament, ja que amb tan sols cinc anys va quedar orfe, i a

més fou fet presoner de Simó de Montfort, oponent del seu pare a la croada occitana. Després passaria, per tractats, a ser protegit per l'Orde del Temple, que durant tres anys l'educaren al seu castell de Montsó. Fou un rei conqueridor i legislador, el veritable artífex dels Països Catalans. Va implantar el Consolat de Mar, lleis marítimes

Jaume I

considerades les primeres en el seu gènere. Al final de la seva vida, però, va prendre la decisió més polèmica: el repartiment dels seus reialmes entre tres dels seus fills: Alfons, Pere i Jaume, fet que portaria malestar i guerres.

• **BLANCA D'ANJOU. 1280-1310**

Princesa de Nàpols i Reina consort de la corona catalanoaragonesa. Filla de Carles II de Nàpols i de Maria d'Hongria, fou la segona muller del comte-rei Jaume II, arran del pacte entre el casal de Barcelona i la casa d'Anjou pel litigi entre ambdues corones. Es va casar a Vilabertran l'any 1295 i tingué d'aquest enllaç deu fill; al

Blanca d'Anjou

part del darrer morí i fou enterrada al monestir de Santes Creus.

• **ROGER DE LLÚRIA. 1245-1305**

Almirall invencible de la flota catalana quan aquesta senyorejava la Mediterrània. Va servir cinc reis: Jaume I, Pere II, Alfons II, Jaume II i Frederic II, i es mantingué sempre fidel a la nostra causa; aconseguí amb la seva flota de convertir una monarquia secundària en l'actor principal de la geopolítica europea. Participà en les Vespres Sicilianes, l'aixecament popular dels sicilians contra l'ocupació de l'illa pel rei Carles I d'Anjou (França), instaurat pel Papa de Roma el 1266. La revolta va durar des del 1282 al 1287, quan hi entrà triomfant En Pere II, el Gran. Roger de Llúria fou enterrat al monestir de Santes Creus al costat d'aquest gran rei.

Roger de Llúria

Com heu pogut veure, d'aquests primers nou retrats, quatre dels seus personatges toparen amb Castella, França o amb l'Església, són aquests:

1. **Talteüll.** Els comtats del nord foren entregats per Castella a França després d'una guerra.
2. **Peronella d'Aragó** fou raptada pels castellans i posteriorment retornada. Mentrestant, li canviaren el nom pel d'Urraca.
3. **Pere I** va morir a la dita Croada Albigesa, l'única entre cristians. Organitzada pel rei de França i el Papa de Roma. Resultat, tot Occitània (190.000 km²) passà al regne de França i Roma castigà els «dissidents».
4. **Jaume I**, de resultes d'aquesta Croada, quedà presoner, durant uns anys, de l'ene-mic francès del seu pare, Simó de Montfort.

Continuarà

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços...

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal.

Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

Gestiona els teus gremlins

Potser recordes la pel·lícula els "Gremlins" dels anys 80 on apareixien aquelles criatures peludes que feien desastres per tot arreu.

No, aquesta no és una secció de cinema sinó de Psicologia i de Creixement Personal, però ens serveix per poder comprendre millor un fenomen que ens passa a tots i a totes.

Els gremlins mentals són aquests petits monstres que tenim a nivell intern. És aquesta veueta interior que ens va dient les coses que no ens agraden. És un diàleg intern que ens va causant pors i temors. Aquest diàleg és el causant que moltes vegades ens sentim més tristos i tristes, apagats i apagades, desmotivats i desmotivades...

És important poder reconèixer aquesta veueta que ens va parlant contínuament. Si ens adonem que és el que ens estem dient, si analitzem aquests discursos interns negatius, podrem

començar a canviar-los.

És llavors el moment per enfocar-nos en un diàleg intern més positiu. Un discurs que ens motivï, que ens aporti confiança i seguretat. En funció de quina veueta escoltis, els teus resultats seran molt diferents.

A continuació exposaré uns exemples de cada:

GREMLIN NEGATIU: què et diu?

- No estàs preparat o preparada.
- I si no surt bé?
- No t'ho mereixes.
- No pots aconseguir-ho.
- Tothom et jutjarà.
- Serà un desastre.
- ...

GREMLIN POSITIU: què et diu?

- Sí que estàs preparat o preparada.
- I si surt millor del que esperaves?

- I tant que t'ho mereixes.

- Tu pots aconseguir-ho.

- T'agradarà a tu.

- Serà un èxit.

-

Per poder identificar el gremlin negatiu és important portar una llibreteta i escriure el diàleg intern que t'estiguis repetint. Un cop escrit, podràs guanyar molta més consciència de tot plegat. I, tot seguit, pots reescriure aquest diàleg d'una forma molt més positiva. Només caldrà que ho vagis repetint per tal d'anar interioritzant aquesta nova veu més optimista.

A mesura d'anar fent aquest exercici entrenaràs la teva ment per tal de poder pensar més en positiu.

Ànims, tu pots aprendre a gestionar els teus gremlins. I recorda: tu escullis quin de tots dos vols alimentar.

Cròniques CONCERT DE FESTA MAJOR

Esteve Pujol i Pons

Sense concert de Festa Major no hi ha Festa Major, així de clar i català.

I sense el *Vals de les Pepones* no hi ha concert de Festa Major; per això amb aquest valset ben nostre vam començar-lo al vespre del diumenge 30 de juny a la Parròquia de Sant Pere. Església de gom a gom. Dues corals agermanades: la *Coral Xabec* i la *Coral Clúster* de Dosrius; l'una sota la direcció de Montserrat Llagostera i l'altra sota la batuta de Cesc Torné; al piano, Bàrbara Llacay i Jordi Radigales i el mateix Cesc Torné.

En una primera part, la *Xabec*, després

d'*El cantaire del Masnou* o *Vals de les Pepones*, vam cantar *Muntanyes del Canigó* (harm. Nadal Puig) i *Matinet me'n llevo jo* (harm. Eduard Toldrà). Com veieu, música popular i ben coneguda; començament plàcid.

I vam continuar amb cinc fragments d'òperes de Joseph Haynd –que també ens atrevim amb l'òpera, eil–; val a dir que mai no els havíem interpretats i en vam gaudir de debò: *Soavi zeffiri al mar c'invitano*, *O Luna lucente, di Febo*

sorella, *Infelici ombre dolenti*, *Finché circola il vigore* i *La giustizia in cor regina*. Eren cors de les òperes *Le Pescatrici*, *Il Mondo de la Luna* i *L'Anima del Filosofo ossia Orfeo ed Euridice*. Una veritable descoberta per a nosaltres i per als qui ens van escoltar. Segur que no els deixarem "al congelador", segur. Canvi de cantaires i van ser els de la *Coral Clúster* que van ocupar l'espai central del presbiteri. També van dedicar-nos cors d'òpera de Händel, de Verdi, de Gershwin... i del nostre Mestre Millet –bell detall envers el públic masnoví, gràcies– i un parell més de peces de música nostrada.

Novament canvi de protagonistes i, a tall de tercera part, la coral masnouenca vam fer ressonar sota les voltes del temple la cantata de Montserrat Llagostera, composta en ocasió del doscents anys de la Parròquia, *Salutate invicem* amb textos de la Primera Carta de Sant Pere. Tot un regal a la comunitat i a la vila del Masnou. Per acabar, *The Lord of Dance* (E.J.Bracket / J.Ferguson), un cant juganer, que presenta Jesús com a Senyor que ens convida a ballar joiosament, a ballar sense parar. A les trobades de corals és tradicional que el concert acabi amb alguna actuació conjunta; així ho vam fer tots ple-

gats: una quarantena llarga de cantaires feien goig tot fent ressonar l'*Ave Verum* de Mozart i el *Cantique de Jean Racine* de G. Fauré.

I la propina esperada i cantada per tot-hom: *Vals de les Pepones*; alegria compartida i espetec complaent per concloure la Festa Major del 2019.

Els amics de Dosrius es van emportar un record material ben delicat i sobretot un bon regust al cor, tal com nosaltres també, us ho asseguro.

Gràcies a tots els que hi éreu.

Gràcies a tots els qui hi vau col·laborar: Ajuntament, Parròquia i FCEC.

Fins a la propera!

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

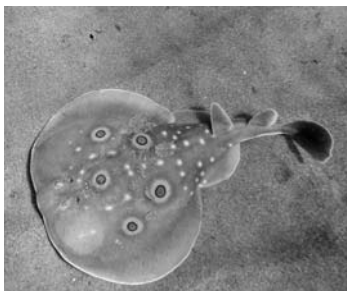
Res d'extraordinari, com més corrent millor

Una altra vegada davant meu amb la pàgina en blanc; cada dia tinc més temps i manquen les idees adients per emplenar-les amb allò que, encara que sigui de poca importància, esdevingui adient per fer-vos passar un moment entretingut amb la lectura d'aquell qui dia rere dia perd la memòria i, a canvi, troba més dificultats a fer lletres, diguem-ne llegibles, i d'un contingut entenedor.

La impremta fa la meitat de la feina en posar-ho en clar; i vosaltres, bons entenedors, feu l'altra meitat en capir-ne el missatge. Gràcies!

Fa un munt de setmanes que un programa de la televisió tractava de peixos d'aigua dolça, però peixos enormes, monstres, que jo mai no podia haver pensat que fos possible que es poguessin trobar en rius que, encara que siguin tan amples i cabalosos que d'una riba a l'altra sigui impossible albirar la del davant, existeixen!

El senyor Jeremy Wade fa tot el que pescant es pot imaginar. Actor, buscador, pescador, director, científic, pisciòleg especialista, coneixedor etc. Veure'l pescar i tractar els peixos és tot un poema, una delicadesa. Feta la presentació, continuo: després de veure boques enormes armades amb una dentadura esglaiant i uns ullals blanquíssims, llargs com un terç de la

punta d'un bolígraf i d'altres amb un dentat doble i dents triangulars esmolades en totes les seves arestes, fan patent que la mossegada pot ser mortal de necessitat. Això quant a la boca. En altres capítols (escenes) ha tractat d'anguiles elèctriques, molt perilloses i aquí sí que puc ficar-hi cullerada... si em doneu el vistiplau.

No conec aquí Espanya anguiles armades de defensa amb corrent elèctric. Però sí conec la "vaca tremolenta", peix en castellà conegut amb el nom de *Tremielga*, ben conegut a la Mediterrània. D'aquestes puc contar-vos un fet del qual vaig ser protagonista.

Si la història es pot explicar emprant períodes de segles o d'anys més o menys, posem que el fet succeïa allà dels anys 50. Fem memòria: jo tenia uns 18 o 19 anys, en aquests dies ja soc pescador, embarcat com a patró de pesca litoral. Embarcat amb el pare

en la barca "Rosalia" vam calar les xarxes de "prima" (a posta de sol) amb tres brases de fons i enfront del col·legi de la Sagrada Família cap a llevant, a longo de platja. L'endemà... el dia prometia ser una bona diada, però inesperadament s'ennuola i sense demanar permís va començar a ploure amb ganes.

No portàvem roba d'aigua i menys paraigües. La boina fins a les orelles, l'americana amb el coll alçat i tot jo xop de dalt a baix. El fred que pots tenir a l'agost és el fred que pots agafar en aquestes circumstàncies. Ja es fa present. Però hem de llevar l'ormeig.

La pesquera es fa entretinguda, però cal que llevem la xarxa; el pare desemmalla una vaca tremolenta i rep una descàrrega elèctrica, però hem de llevar l'ormeig i jo continuo llevant. Molt abans de veure de quin peix es tracta, ja sento que el corrent es fa present mans i braços amunt. Com més gros és el peix cobrat, més potent és la descàrrega que s'escapa peus enllà, i alguna vegada haig d'amollar la xarxa. Però què hem de llevar...!

Normal és sentir el corrent en desmallar la presa; sentir-ho sense ni veure-ho va ser nou per a mi, però puc assegurar-vos que, tot i les enrampades que em feien amollar, va resultar una experiència força interessant.

Mai més no s'ha presentat una altra situació semblant; al final vam trobar la barrella (canya o llistó lligat al final de les xarxes per mantenir-les obertes en alçada). Feina feta. G.A.D.

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per *Luís Valls*

Deia Marc Tul·li Ciceró (106ac) "Qui oblida la història està condemnat a repetir-la". Intentarem explicar la nostra a través de l'extracte del llibre de Jaume Clotet.

Capítols anteriors (inici): **Abril17** (1)Els ibers, (2)Arriben els grecs. **Maig17** (3)La romanització, (4)Indibil i Mandoni. **Juny17** (5)Terra de Gots, (6)La invasió musulmana. **Juliol-agost17** (7)El Pare de la pàtria, (8) La primera independència. **Setembre17** (9)Pau i treva, (10)Els primers textos en català. **Octubre17** (11)La unió dinàstica entre Catalunya i Aragó, (12)La conquesta de Tortosa i Lleida. **Novembre17** (no editat). **Desembre17** (13)La batalla del Muret. (14)La conquesta de Mallorca. **Gener18** (15)La conquesta de València. (16)El testament de Jaume I. **Febrer18** (17)Les Corts Catalanes. **Març18** (18)Les vespres sicilianes. (19)Els almogavers a Grècia. **Abril18** (20)La pesta negra. (21)Els jueus a Catalunya. **Maig18** (22)El compromís de Casp. (23)La guerra civil catalana. **Juny18** (24)La immigració occitana a Catalunya. (25)L'expulsió dels moriscs. **Juliol-agost18** (26)Nyerros i Cadells. (27)La Guerra dels Segadors. **Setembre18** (28)La guerra de successió. (29)Els Decrets de Nova Planta. **Octubre18** (29)Índians: fer les amèriques. (30)El primer diari de Catalunya. **Novembre18** (31)La guerra del francès. (32)El primer ferrocarril. **Desembre18** (33)Les guerres carlines. (34)La revolució industrial catalana. **Gener19** (35)La Renaixença (36)L'enderrocament de les muralles de Barcelona. **Febrer19** (37)El canal d'Urgell (38)La Primera República Espanyola. **Març19** (39)La Fil·loxera (40)El Memorial de Greuges. **Abril19** (41)La Bomba del Liceu (42)El Tancament de caixes. **Maig19** (43)La Solidaritat Catalana (44)La Setmana Tràgica. **Juny19** (45)La Mancomunitat de Catalunya (46)La Generalitat Republicana. **Juliol-agost19** (47)Els fets del 6 d'octubre de 1934. **Continuem**

La Guerra Civil Espanyola

El febrer de 1936, en plena Segona República Espanyola, els diferents partits d'esquerres que formaven el Front Popular van guanyar les eleccions generals amb més del 60% dels escons. Aquestes eleccions van posar fi als dos anys de govern conservador i monàrquic. Tot i haver guanyat, el percentatge de vot era inferior, ja que el sistema electoral afavoria les grans ciutats on predominava el vot progressista i d'esquerra en detriment del vot rural on predominava el vot conservador i monàrquic. Aquests resultats van tensionar encara més les relacions entre la dreta i l'esquerra espanyoles molt malmeses des de la Revolució a Astúries l'octubre de 1934 i alimentada pel clima de violència política que es vivia al carrer.

Davant aquesta situació un gran sector de la dreta considerava que el canvi polític mai no arribaria per la via democràtica i van començar a preparar un cop militar amb el suport d'una part de l'exèrcit i dels partits espanyolistes.

Catalunya i el País Basc vivien aquesta tensió amb una certa distància perquè estaven construint sengles autonomies que els atorgaven els seus estats. Tot i que les dretes i les esquerres de llurs comunitats mantenien durs enfrontaments, la voluntat d'autogovern era molt clara.

El govern espanyol, tot i saber-ne la

conspiració, no hi va fer res, cosa que va ser letal. El 17 de juliol de 1936 els militars van prendre el poder al protectorat espanyol del Marroc i a l'endemà es va estendre per tota la península, encara que l'aixecament va ser avortat en les principals ciutats espanyoles. En aquest sentit una gran part de l'oficialitat de l'exèrcit es va mantenir fidel a la República; a més, els Mossos d'Esquadra, la Guàrdia d'Assalt i bona part de la Guàrdia Civil també van ser fidels al govern democràtic i van contribuir a sufocar el cop d'estat molt sovint ajudats per milicians procedents d'organitzacions obreres.

Malgrat el revés a la sublevació, moltes zones estratègiques de la península com Navarra, Galícia, Aragó, Mallorca, el nord de Castella, Sevilla i Còrdova van quedar sota el control dels militars

Juli González, Cap de Montserrat cridant, cap a 1942

colpistes. En primer lloc i a partir d'aquestes bases territorials, els colpistes van començar una guerra extrema contra el govern republicà que provocà terror entre la població. En segon lloc els dirigents colpistes eren els millors militars de l'exèrcit espanyol i tenien tot el suport militar, polític i econòmic de les dictadures emergents d'Itàlia i Alemanya, que fou determinant en la superioritat militar dels traïdors. Des del punt de vista polític els sediciosos van assumir no solament la direcció de la guerra sinó també de la governació de les zones sota el seu control; i, tot i que els partits dretans van tenir un paper important, van ser relegats a un rol secundari fins al punt que l'any 1937 van ser obligats a fusionar-se en una única formació: *Falange Española Tradicionalista y de las JONS*. Un dels generals colpistes, Francisco Franco, se'n va proclamar cap suprem. Aquest control militar ferri de la situació dels colpistes era tot al contrari en la República. La falta de lideratge polític, la creació de milícies adscrites a partits, sovint enfrontats entre si, dificultaven la unitat d'acció militar. A més, diverses organitzacions obreres van engregar una revolució social i en plena guerra, fet que va dividir les forces disponibles i que va inquietar les dretes que havien romàs fidels a la República. Aquesta divisió va provocar forts enfrontaments dins de la República com el del maig del 1937 on forces de la Generalitat juntament amb milícies del PSUC i Estat Català van reduir els revolucionaris. A partir d'aquest moment la situació es va estabilitzar al bàndol republicà i, amb Juan Negrín a la presidència de la República, es va posar punt final a la revolució social i posà tots els seus esforços a reunificar totes les milícies dins de l'Exèrcit Popular per derrotar els colpistes. El govern s'allunyà de l'anarquisme i va intentar reconciliar-se amb les classes mitjanes urbanes i petits propietaris rurals que havien patit directament el procés revolucionari.

La situació d'incertesa a Europa va propiciar que els països més forts es desvincuessin del conflicte espanyol per por d'un contagi continental. El Comitè de No-Intervenció va decretar

un embargament d'armes, això va perjudicar la jove República perquè el suport descarcat de l'Alemanya nazi i de la Itàlia feixista als rebels va ser crucial. També La Unió Soviètica va

ajudar la República, així com milers de voluntaris aplegats en les Brigades Internacionals.

Sobre el terreny l'objectiu principal dels colpistes era Madrid, atac que començà el novembre del 1936, però que fou aturat i desmuntat per les forces republicanes, cosa que va obligar els colpistes a canviar els seus plans i començar una campanya al nord de la península. Aquest canvi va provocar la caiguda de tot el País Basc, Cantàbria i Astúries. Durant la resta del 1937 i principi del 1938 la situació no va variar i, tot i que la República va tenir alguns èxits militars, els colpistes van mantenir la iniciativa sobretot gràcies a la seva superioritat aèria i naval. Per capgirar el curs de la guerra els republicans van llençar l'estiu del 1938 una gran ofensiva a l'Ebre. La Batlla de l'Ebre fou la més gran de tota la guerra i després de molta destrucció i milers de morts no va suposar cap modificació territorial i va esgotar l'exèrcit legítim. Aprofitant la situació, les forces feixistes van llançar una forta ofensiva el desembre del 1938 sobre Catalunya, que va durar poques setmanes. Més de mig milió de catalans encapçalats per Lluís Companys van iniciar una fugida cap a França, cosa que convertí l'èxode català en el més massiu des d'aleshores a Europa. Si bé Negrín va intentar de resistir, amb la desfeta de Catalunya la República ja estava totalment descompota; el President Manuel Azaña havia dimitit i un sector de l'exèrcit es va revoltar a Madrid per pactar la pau amb els colpistes. Amb la caiguda de la capital espanyola començaven a Espanya quaranta anys de dictadura.

Cartell català de la Guerra Civil espanyola on es reproduïxen dos comentaris o cites sobre Catalunya i els catalans, una de Companys i l'altra, de Negrin

Ja tens la samarreta per a l'11 de Setembre?

Vine-la a buscar el **dissabte dia 31** d'agost a l'entrada del **Mercat Municipal**, de 10 a 13; i, a la tarda, de 6 a 9 a la **Plaça de la Llibertat**. El **dissabte dia 7** a la **Plaça de la Llibertat**, també de 6 a 9 de la tarda.

Els donatius de les samarretes són per a l'organització de la diada. Per inscriure't a la manifestació de l'11 de Setembre entra a: assemblea.cat

assemblea.cat

ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Al Masnou
!!! Decidim!

2 0 1 9

2019, 10 anys de lluita!

Envia paraules de suport al nostre Govern empresonat

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

Dolors Bassa
C. Penitenciari Puig de
les Basses- Mòdul dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Carme Forcadell
C. Penitenciari Mas d'Enric
Mòdul dones
Travessia Comella Moro, 15
43764 El Catllar

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

PRESOS
C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2
Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada
Bages

L'ANC del Masnou convoca la
ciutadania, cada dimecres a les 7
de la tarda, davant l'Ajuntament
fins que sigui alliberat i retornat
el Govern legítim de Catalunya.

T'hi esperem!

SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

Associació Catalana dels Drets Civils
Ajuda els familiars de presos polítics i exiliats
ES71 3025 0001 1814 3359 2190

Associació de Foment de la Caixa de Solidaritat
Dona suport econòmic a persones represaliades ajudant en judicis,
advocats, multes...
ES31 3025 0001 1814 3361 5996

Per donar suport al govern a l'exili entra a defensaexili.org

Pei justificant i certificat fiscal, cal indicar: el concepte, el nom complet, el NIF i el correu electrònic.

R E S T A U R A N T

**PETIT
CANIGÓ**

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA ·
MENJARS PER EMPORTAR
EL DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

9 de setembre 19 Autocar a Lledoners

Amb participació de la banda escocesa de gaiters
Saor Alba (Escòcia Lliure) Pipes & Drums

Sortida del Masnou a les 17 · Preu 10 €

Inscripcions: 693 48 21 67 o elmasnou@assemblea.cat

Mas Vell

RESTAURANT PIZZERIA

Barcelona, 2 · T 93 555 02 01 · El Masnou

Vivències

Pep Parés

La jove del riu i el mar

La jove badava encantada mirant el mar mentre les seves pupil·les, inconscientment actives, buscaven l'escuma blanca i fugaç a les crestes de les ones. Quan prenia aquella posició damunt les roques perdia el món de vista, mai més ben dit, perquè, per a ella, el món era la terra des d'on mirava el mar com un lloc a part, potser perquè mai no havia navegat. Allà podia somniar a parar la seva vida, fins i tot tornar-la enrere. A prop del mar trobava el seu refugi i la calma ja que la remor de l'aigua li fonia els mals records i n'engrescava d'altres, de les èpoques bones, quan se sentia protegida i a casa.

Als 13 anys baixà a servir a Barcelona, de minyona. Una nena que amb prou feines havia vist cent persones juntes! El marc de la seva infància foren les muntanyes, amb el riu omnipresent al costat de les salines. Cinc germans a casa eren massa boques per omplir sense sentir l'estrebada de la fam. Era la filla gran i li havia arribat l'hora d'ajudar la família. Corria l'any 1926.

Treballava de sol a sol amb unes horetes de festa el diumenge a la tarda. Però la joventut i l'alegria li brollaven a l'instant quan feia petar la xerrada amb les companyes... O amb algun mosso prou atractiu de la casa de pagès on s'estava. Des de Sarrià, venien cada

dia a Barcelona a vendre les verdures i hortalisses, travessant camps i més camps de conreu fins arribar a la ciutat. El Born esdevenia un formiguer de carros i cavalls movent-se d'aquí i d'allà per oferir els productes a botigues i paradetes.

Quedava lluny la sirena del poble quan avisava a tot Gerri de la Sal que començava a ploure. A mitjanit, amb llums de coure i vidre amb les espelmes mig gastades, la gent corria a les salines per evitar perdre la sal que tant costava solidificar. Cadascú l'entrava a la seva diminuta barraca amb pales i sacs. Potser l'endemà, amb un bon sol, tot tornaria al seu lloc i salvarien la sal cristal·litzada que era a punt de ser collida. Poca gent en vivia, de la sal, però servia per arrodonir la setmanada que la terra i els animals mai garantien del tot. Ara veia aquella enorme mar salada i li explicaven que més avall, al Delta de l'Ebre, treien tones de sal de l'aigua de la Mediterrània, muntanyes senceres

que ni la pluja podia malmetre. —Que gran és el món, que immens!—, ella pensava.

Al cap d'uns anys, l'amor d'un mosso pagès li retornà tota l'alegria de viure. S'enamoraren amb el desig de fer família a Gerri de la Sal, a casa seva. Semblava que l'amor revertiria les penúries de les quals fugí. Malvisquen al poble durant tres anys fins que esclatà la guerra. L'home partí al front, a la riba de l'Ebre, la frontera natural que calia defensar. Ella es mantingué al poble, on la misèria queia com una llosa sobre les famílies més pobres.

Alguns capvespres s'acostava al riu pensant en la mar que ja no veia. Però ni un oceà hauria alleugerit la intensa tristesa per l'absència del seu amor.

Els dies molt carregats d'enyorança, travessava el pont i posava la mà a l'aigua, que corria riu avall, fins a l'Ebre. Potser també ho devia fer en Joan. Potser compartirien l'aigua i la frescor de la mullena als ulls, a les galtes, o als llavis que tant es desitjaven! El riu esdevingué un nexa fràgil però constant contra la distància. El riu i les cartes que ell li escrivia.

Acabada la guerra, arribà al poble un home demòcrat, amb la meitat del seu pes, amb febres fortíssimes fruit de tantes mancances. L'alegria fou immensa. En Joan es refaria i podrien aspirar a alguna mena de cosa semblant a la normalitat. Parlar de felicitat seria exagerat en aquelles circumstàncies.

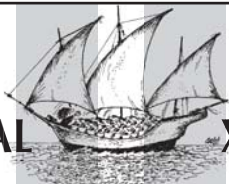
Valenta i decidida, la meua mare aprofità intensament aquesta segona oportunitat que la vida li oferia... I se'n sortí! Aquest cop lluny del riu i de la mar.

Exposicions

del 2 al 19 de setembre: Personatges de la Història de Catalunya i altres, de Leo Flores.

CORAL XABEC

Diada Nacional de l'Onze de Setembre.

Amb motiu de la celebració de la Diada, Gent del Masnou participarà en l'acte de l'Ofrena Floral, que tindrà lloc a la plaça de l'Onze de Setembre de la Vila, a les 11:30

Us convidem a acompanyar-nos-hi.

CURSETS DE GAITA

Info a Gent del Masnou
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

Classes de ioga

El dimarts de les 19:30 a les 21 Apreneu tècniques de meditació, respiració i relaxació.
Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda. Preu trimestral 80€ socis 70€
Inscripcions a Gent del Masnou Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

La punta de la llengua (110)

Esteve Pujol i Pons

Tomem a les corrupteles de la nostra llengua que van envaint-la i la malmeten.

Existeix una expressió per introduir la causa del que diem, que és **Com que**. Per exemple, **Com que jo no ho volia fer, m'hi vaig negar. Com que vas arribar tard, vas trobar la porta tancada. Com que m'agrada molt el gelat, me'n vaig menjar quatre de seguits. Com que plovia, vaig agafar el paraigua...**

En jovent, infants i també en grans sentim –i veiem escrit– massa sovint: **Com no ho volia fer, m'hi vaig negar. Com vas arribar tard, vas trobar la porta tancada. Com m'agrada molt el gelat, me'n vaig menjar quatre de seguits. Com plovia, vaig agafar el paraigua...**

Llengües veïnes sí que tenen construccions semblants, però no pas la catalana.

Si us plau, ajudem els nostres infants i no tan infants perquè diguin **Com que vull parlar bé, m'hi esforço**.

I, ja que ha sortit el mot **paraigua**, recordo que en singular és així: **paraigua**, no pas **paraigües**; cal dir **Obro el paraigua**, no pas el **paraigües**; **Agafa el paraigua, noia**, no pas el **paraigües**... El mateix cal dir del paravent, el parabrisa, el parafang, el parafum. Tenim, en canvi, el parallamps, el paracaigudes, el para-xocs. És que la llengua també té els seus capricis, sabeu!?

Cròniques XVII Marató de veus líriques

Joan Muray
Vocal de Cultura

Després de dos anys sense poder gaudir d'aquesta marató de veus líriques, que des de fa dinou anys ens porta l'exímia cantant i professora Montserrat Aparici, per fi enguany, el diumenge 28 de juliol, en tinguérem una esplèndida vetllada.

La d'aquest any fou tota ella dedicada a la sarsuela, i els cantants que hi participaren s'hi lluíren de valent.

Els cantants, per ordre d'aparició en escena foren: Carlota de Haan, Alba Ortega-Monasterio, Miracle Pujol, Ricard Torino, Eva Anaya i Salvador Molins. Al piano, com cada any, Carles Puig, esplèndid també com sempre.

Si una cosa cal destacar d'aquesta vetllada és el grau d'interpretació dels cantants, que fou superior; tot i que sempre, com és natural, els qui fa temps que estan en aquest meravellós món de la lírica brillaren encara més, com fou el cas del baríton Salvador Molins, la soprano Eva Anaya i el tenor Ricard Torino. Les seves interpretacions ens feren estremir i arrancaren els enfervorits braves del nombrós públic assistent, que va sortir molt complagut i ens felicitaren per haver portat aquest esplet de veus. A ells també els agràim la seva perseverança.

Per tant, i des d'aquestes pàgines del nostre butlletí, els en donem les gràcies, alhora que, com ja els diguérem de paraula, us esperem l'any vinent.

Poesies de Josep Vendrell

Al butlletí de juny recordàvem que el poeta masnoví Josep Vendrell, de qui ja hem publicat diverses poesies de caire espiritual i íntim, també va escriure una història de Catalunya en versos molt cultes i documentats. El nostre butlletí n'oferirà periòdicament algunes mostres més perquè en puguem fer un tast. Tant de bo que algun dia en vegem l'obra sencera publicada per a coneixement i gaudi de tothom. Per a aquest número hem triat la segona part de la dedicada al mític fundador de Catalunya, Otger Cataló, fabulós iniciador de la reconquesta de Catalunya i de qui hauria pres el nom la nostra nació.

OTGER KATHALON (II)

LA GASCUNYA

*—En el costat oposat
on ara estic enclavat,
hi ha el meu origen pairal.
Era el lloc de ma nissaga,
dona, fills, germans i pares...
tot el que m'era cabdal.*

*Quan venia atrafegat
de servir l'antic senyor,
el duc d'Aquitània i Gascunya,
dit Eudes, Hatton o Ató,
és a dir, el primer Odó,
a casa trobava el repòs,
l'alegria,*

*el consol que cada dia
reconfortava el meu cos
per enfrontar-me als quefers
propis de la meva vida.*

*En la cort del rei dels francs
vaig anar a explicar els afanys
que el meu noble duc tenia,
i és que Abd al-Rahman al-Gafgi,*

*posant setge als murs de Llivia
feia perillar l'imperi per culpa d'una lascívia.*

*Manussa, gendre del duc,
suïcidant-se, va portar malastruc
a Odó, mon amo i senyor,
que, derrotat, sucumbia.*

*Això va ser la dissort per a la Gascunya i Aquitània,
saquejada, ultratjada,
i al final, terra cremada!*

*Allà va morir tothom,
dona, fills, germans i pares.*

SOL VAIG QUEDAR EN AQUEST MÓN!

La cuina de l'Antònia

El cullerot

Tarta de Carbassó amb Formatge Gorgonzola

Ingredients:

**1 làmina de massa de mil fulles,
si és quadrada millor**

250 gr de formatge gorgonzola

2 carbassons petits laminats

Sal marina i pebre per moldre i oli d'oliva

1ou lleugerament batut

25 gr de nous trencades

**Greixem una mica la safata del forn o ho podem
fer en un silkpath de silicona.**

**Anem posant-hi les làmines de la massa ja
tallades en rectangles.**

**Hi tirem el formatge i els talls de carbassó
en cada un d'ells.**

**Els salpebrem i els mullem amb un raig d'oli.
Dobleguem els costats de cada un d'ells cap
a dins. Ho fornem uns 18 minuts a uns 180
graus en el forn ja calent.**

**Si volem, un cop acabat, hi podem abocar una
mica de mel i dos minuts més al forn.**

**Una recepta d'estiu... bé de preu, fàcil,
boníssima i ràpida. Au! Animeu-vos-hi!**

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

11S

● OBJECTIU *independència*

BARCELONA

11S
9

INSCRIU-TE A:
diada.assemblea.cat

*Molta gent creu que lluitar
és agafar un arma,
però lluitar és unir-se
per defensar una idea.*

Neus Català

ORGANITZA:

assemblea

AMB LA COL-LABORACIÓ DE:

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS